

Joop Kleton is een succesvolle struinvisser die gewoon met brood vist.

BROOD, DAAR ZIT WAT IN

Op pad met 'broodvisser' Joop Kleton

Sommige mensen worden haast geboren met een hengel in de hand. Amsterdammer Joop Kleton (58) is zo iemand. Naast een rasvisser is hij ook een meesterverteller: spannende visverhalen over Franse monstermeervallen, die blauwe marlijn van 1.000 pond of 40-ponds karpers aan de oppervlakte. Je zou er een boek over kunnen schrijven. Dat doen we niet. We gaan wel een dag met Joop op pad; struinend karpervissen met brood.

TEKST EN FOTOGRAFIE RAYMOND HAKKERT

Niet alleen Joop zelf ademt 'vis'; zijn woning en tuin ook. We hebben het hier niet

over nare (vis)luchtjes. Joop zijn tuin is nagenoeg één grote karpervijver en in de huiskamer bevindt zich een

gigantisch aquarium vol met zeelten dat in Artis niet had misstaan. Aan de muren hangen foto's van zijn vangsten; stuk voor stuk gigantische en indrukwekkende vissen. Deze man moet haast wel last hebben van een 'dril-hernia'.

SPORTVIS-BLESSURE

Zijn arm speelt hem de laatste tijd inderdaad wel wat parten. Allicht een sportvis-blessure, want als het even kan vist de Amsterdammer voor én na zijn werk op Schiphol. Elke dag zo'n vier

à vijf uur. Maakt de vrouw des huizes daar dan nooit bezwaar tegen? "Carla is een topvrouw, daarvan lopen er maar heel weinig rond. Ik kan doen en laten wat ik wil, ze vindt alles best", aldus Kleton met zijn onmiskenbare Amsterdamse accent. Joop zijn kinderen uit een vorige relatie zijn allang uit huis. Vissen doen ze wel, maar 'die ouwe' kunnen ze nog altijd amper bijhouden. Kleton lijkt veel op zijn vader van 85. "Die is ook al zijn hele leven compleet verslaafd

aan vissen. En daar zit nog genoeg pit in om de strijd aan te gaan met de dikste

Mokumse zoetwaterbiggen hoor," maakt hij ons trots duidelijk.

JONG GELEERD...

Graag zou Kleton zien dat de jeugd niet enkel en alleen maar achter die rodpo's zit. "Duw ze eens een penhengel in handen. Vaak vinden ze het direct kicken. Maar ze kennen het niet en het wordt ze ook niet bijgebracht: hun pa ligt ook al veel te lang op die stretcher. Het op latere leeftijd nog leren slui-pen en struinen is geen makkie en bijkans onmogelijk. Jong ge-leerd is oud gedaan." Plots stopt de 'sniper' met praten. Met een knikje richting het water wijst hij ons op visactiviteit. Een minuscuul kolkje in de oever is hem niet ontgaan. En na het zien van een bellenspoor is het tijd om snel de hengel paraat te maken. Hier is een struinvisser pur sang aan het werk.

'WATERSENSE'

Bij het Amsterdamse stads-water aangekomen, verandert Joop zijn houding direct. Zijn blik is nu constant op het water gefocust. In slow motion kruipt hij achter een boom om vandaar als het ware zijn prooi te kunnen bespringen. Geen belletje ontgaat hem. "Daar, zie je dat?!" Ieder golfje dat niet strookt met de rest heeft zijn aandacht. Het is een tweede natuur die hij in de loop van zijn bestaan als sportvisser tot in detail heeft ontwikkeld: de zogenoemde 'watersense'. Joop: "Zoiets leer je volgens mij niet in een paar maanden oppervlaktevissen, laat staan vanaf je stretcher. Zoiets moet groeien, en dat duurt jaren. In je jeugd leg je daar de basis voor. Vooral door veel aan het water te zijn en te kijken."

BROODVISSER

Kleton weet zijn vlokken na al die jaren perfect op maat – ter grootte van een 2 euromunt – uit het brood te plukken. Hij knijpt deze niet te hard en niet te zacht om zijn haakje. Het pennetje is zo uitgelood, dat het rode puntje net boven water uitsteekt. De stukjes onderwets bladlood zijn zo afgestemd dat de vlok er niet te snel en niet te langzaam op zinkt. Ogenschijnlijk eenvoudig allemaal, maar alles is volmaakt in balans. Joop is een échte 'broodvisser': brood geniet zijn voorkeur boven andere aassoorten. Er gaat dan ook te allen tijde een heel brood mee naar de waterkant.

VOER, VLOK EN KORST

"Met brood kun je heel snel inspelen op situaties. Een vlok als aas zit zo om je haak. Met

Wat water bij het brood, even kneden en je hebt een simpel, mooi volkend voertje. Meng het eventueel door het duivenvoer heen. De zwevende deeltjes lokken de karper naar het voer op de bodem.

wat water erbij heb je binnen no time ook een grondvoertje. Hier, kijk maar. Zo'n mooi, kruimelig voertje laat de karper meestal niet laat liggen hoor. En weet je hoeveel brood er hier elke dag voor de vogeltjes het water in gaat? Daarbij is de broodkorst nog altijd een prima oppervlakte-aas. Sterker nog: op die hondenbrokjes raken ze stukken sneller gedresseerd. Met de korst vang ik ze na al die jaren nog steeds prima, en opvallend vaak de grotere vissen", aldus de sympathieke Amsterdammer.

DUIVENVOER

Naast brood neemt Joop ook graag een emmertje duivenvoer mee om voerplekjes aan te leggen. "Meng hier ook wat vochtig en fijngeknepen brood doorheen. Dan wolkt het onder water net wat meer. Dat maakt het nog wat attractiever." In zijn tas zit ook stevast een blik kattenvoer. Daarmee legt Joop in de grachten van de hoofdstad een zestal voerplekjes aan op zo'n 50 meter afstand van elkaar. Op elk voerplekje gaan er een paar handen kattenvoer in. Deze stekjes laat hij dan een uur met rust, waarna elk plekje een kwartiertje de kans krijgt. Op de haak gaat de favoriete broodvlok of een kluitje kattenvoer. De kans op succes is groot, getuige het

indrukwekkende fotoalbum van Kleton.

BRUISPRAAT

"Daar, twee bellenspoortjes naast elkaar. Karper.", fluistert Joop. Hij laat zijn vlok meteen maar gecontroleerd op het bellenplakkaat zakken. "Dat gebruis van karper houdt meestal langer aan op dezelfde plek. De belletjes dwarrelen als het ware langs beide kieuwen omhoog en vormen

daardoor twee bellenspoortjes vlak naast elkaar". Het onderscheid tussen bodemgasbellen en azende vis is dat gasbelletjes uit de bodem meestal op exact dezelfde plek omhoog blijven borrelen en vrijwel direct knappen. 'Visbellen' zijn kleiner, blijven langer intact en verplaatsen zich langzaam. "Het is altijd lastig te zien aan welke kant de kop of staart zich bevindt. Beetje gokken dus, maar gaan de bellen

langzaam naar rechts dan zal ik een goede 30 cm daarnaast, naar rechts dus, mijn aas te water laten. In de baan van de zwemrichting."

ELKE VIS TELT

Plots zien we een boeggolf, gevolgd door een groot belenspoor. Aan de enorme golf te zien misschien wel de dertiger die Joop hier van de week ving. "Die hoeft vanzelfsprekend geen vlokken meer.

Een mestpiertje had nu wellicht wél zaken kunnen doen. Dodelijke aasjes, maar helaas ook bij andere vis in trek." Het water in deze sloten is vrij troebel. Joop ziet dus niet wat voor vissoort hij aanwerpt of aanlegt. "De keren dat ik op wormen baars haakte zijn er net iets te veel; die scharrelen gewoon om zo'n karper heen. Door het tumult van zo'n gehaakt baarsje verjaag je de karper. Nee, doe mij dan toch maar dat 'eenvoudige' vlokje." Een mooie, doorlopende aanbeet is vrijwel altijd brasem, karper of een prachtige zeelt waar de Mokumer een groot zwak voor heeft. "Elke vis telt; groot of klein. Vang je brasem, dan is de karper niet ver weg. Onthaak brasems voorzichtig en in het water. Scheelt ook weer vieze handen. Loop twintig meter verder en laat bij het volgende bellenspoortje wederom een vlok zakken."

STROEF

Kleton kijkt wat bezorgd naar de lucht en klaagt over de straffe noorderwind. "Een klote wind. Niet dat ik dan thuis blijf, daar vang je geheid niks. Maar het kan beter." De visdag verloopt stroef. Na een aantal brasems wil onze stads-

indiaan verkassen. Struinen is doorzetten en zoeken, net zolang totdat je de karpers vindt. Sommige delen van wateren liggen daarbij niet gunstig ten opzichte van de frisse wind. Op bepaalde dagen (en bij koude nachten) trekken de Amsterdamse stadskarpers zelfs de grachten weer uit en terug de plassen op. Dat zal vandaag ook wel het geval zijn, en daarom vertrekken we uiteindelijk naar een makkelijker water.

GANZEN

Wanneer er op het nieuwe watertje ook geen tikkie te krijgen is, begint zelfs 'veelvanger' Kleton zich zorgen te maken. Juist wanneer hij eindelijk een karpertje ziet azen en zijn korstje te water wil laten, jaagt een hond een groep ganzen uiteen. Je zal het net zien: de gevederde vrienden springen op exact de plek waar de schub aas te water. De kans van de dag lijkt verkeken. Bij een ieder zou de stoom nu uit de oren komen. Aan onze aimabele gastheer is er behoudens wat sigaret-

tenrook uit de neus en een schouderophaal echter weinig te merken.

VERMOEIDHEID

Na een dag lang slenteren langs grachten, sloten en meertjes komt er bij de bijna 60-jarige Kleton wel enige vermoeidheid opzetten. Menig leeftijdsgenoot had er waarschijnlijk allang de brui aan gegeven. "Het zal toch niet; een blank? Dat is lang geleden", laat hij enigszins bezorgd weten. De koffiekant is leeg, het voer bijna op en de afspraak met zijn vismaat – waarmee hij vanavond op Nederlandse meerval gaat vissen in de Ringvaart van de Haarlemmermeer – nadert in rap tempo. Er zit niks anders

op dan om het water te verlaten en op huis aan te gaan.

EEN OUDE VOS

In de auto is het stiller dan op de heenweg. Joop baalt en dat is begrijpelijk. Precies met deze Visbladreportage is het waardeloos struinweer. En hij wil zó graag, fanatiek als hij is. Dan, als een geschenk uit de hemel, ziet Joop vanuit de auto totaal onverwacht een karper zwemmen. Op het allerlaatste moment staat hij direct weer op scherp. De auto is amper geparkeerd of Kleton rolt met hengel en al naar de waterkant. Sneller dan het licht gooit hij de vis aan, slaat, drilt, schept en eindigt deze reportage wonder boven wonder toch nog met een vis!